

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

Qvæst. Vlt. De proprietatibus substantiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

inferioribus, coincidit substantia prædicamentalis cum substantia secunda, & sic non abstrahit à substantia secunda, ut diuisum debet abstrahere à diuidentibus: & præterea mala erit explicatio, quia substantia non prædicabilis de inferioribus est prædicamentalis, v. g. Petrus. Si dicas, quod sit substantia tantum subiicibilis, etiā mala erit explicatio, quia datur substantia prædicamentalis, quæ non sit tantum subiicibilis; & præterea substantia prædicamentalis coincideret cum substantia prima. Si dicas esse substantiam subiicibilem & prædicabilem, non minus mala erit, quia genus summum est prædicamentalis substantia, & tamen non est subiicibilis vlli conceptui prædicamentali; & indiuiduum substantiale est substantia prædicamentalis, & tamen non est prædicabilis de inferioribus. Si dicas esse omnem substantiam, quæ est vel subiicibilis superioribus gradibus, vel prædicabilis de inferioribus, iam non assignas vnum conceptum, sed plures diiunctiue & præterea sensus diuisionis esset: substantia, quæ est vel prædicabilis vel subiicibilis, & non prædicabilis, est vel prima vel secunda: qui modus diuidendi est prorsus ineptus, & indignus Philosopho & quocumque alio.

20. Ex his patet secunda pars conclusionis: quia si nihil diuidatur in primam & secundam substantiam, quandoquidem distinguatur substantia prima à secunda, sequitur manifeste, quod, quando dicitur dari substantiam primam & secundam, solum fiat enumeratio plurium formalitatum identificatarum sibi realiter, quibus diuersæ proprietates, aut accidentia competunt, aut enumeratio plurium proprietatum & plurium accidentium competentium rei secundum diuersas formalitates.

Itaque si per substantiam secundam intelligatur illa formalitas per se existens, quæ est prædicabilis in quid de pluribus inferioribus; & per substantiam primam intelligatur illa substantia, quæ non est sic prædicabilis specificatiue loquendo, erit enumeratio plurium formalitatum identificatarum sibi realiter: nam quæcumque substantia, quæ est prædicabilis de multis, necessario identificatur realiter indiuiduis; aliās daretur idæa Platonica: hoc est, natura distincta realiter ab omni indiuiduo. Si verò intelligatur per substantiam secundam substantia communicabilis communicabilitate remota, & per primam substantiam substantia communicabilis incommunicabilitate remota, formaliter & reduplicatiue loquendo, erit enumeratio diuersarum proprietatum competentium rei secundum diuersas formalitates: communicabilitas enim competit Petro secundum humanitatem, & incommunicabilitas secundum Petreitatem. Denique si intelligatur per substantiam primam substantia prædicabilis de vno solo prædicabilitate proxima logica, quam habet à secunda intentione adueniente ipsi per operationem intellectus; & per substantiam secundam intelligatur substantia prædicabilis proxime de pluribus prædicabilitate logica competente ipsi per operationem intellectus, tum erit enumeratio plurium accidentium siue realium, siue rationis, iuxta diuersas sententias de secundis intentionibus, quæ diuersa accidentia competunt rei secundum diuersas formalitates.

Quo sensu potest admitti hanc diuisionem esse substantiam in accidentia.

21. Et in hoc sensu intelligendus est Doctor noster, dū dicit hanc diuisionem substantiæ in primam & secundam esse diuisionem subiecti in accidentia; neque enim vult esse diuisionem proprie dictam, sed improprie dictam, talem scilicet, quæ coincidit cum enumeratione plurium accidentium conuenientium eidem rei secundum diuersas formalitates; in quo sensu potest admitti esse diuisionem subiecti in accidentia, nec id est, contra nos, qui loquimur de diuisione proprie dicta. Quod de re hac parum vti li & valde intricata dictum sufficit.

Cur prima substantia dicatur magis esse substantia quam secunda.

Quares hic, cur substantia prima dicatur à Philosopho esse magis substantia quam secunda. Respondeo breuiter posse sic vocari, tum quia magis immediate substat accidentibus, quæ non possunt nisi in substantia prima, hoc est singulari, subiectari; tum etiam quia magis substat substantiis secundis, quandoquidem sit subiicibilis omnibus gradibus substantialibus communibus; tum quia minus indiget ad hoc ut existere possit, potest enim substantia singularis immediate produci, sed substan-

tia vniuersales non possunt, nisi singularizentur. Quæ etiam ratio est cur species prædicabilis sit magis substantia, quam vlla species subalterna, aut genus generalissimum; quia illis omnibus substat quantum ad prædicatio- nem, & quia minus indiget ad hoc, ut possit existere, quæ species illæ superiores; nam species infima, ut existat, non indiget nisi singularitate, genus autem indiget non solum singularitate, sed differentiis specificis.

Q V A S T I O V L T I M A.

De Proprietatibus substantiæ.

22. Ex enumeratibus Philosophus proprietates substantiæ, de quibus, ut intelligantur, & cognoscatur quæ ratione conueniant substantiæ, breuiter pauca dicemus.

Sex proprietates substantiæ.

Prima proprietas est, non esse in alio. Hoc intelligendum est de non esse in alio tãquam in subiecto inhæsi- nis: nam substantiæ secundæ sunt in substantiis primis tãquam partes essentielles, v. g. homo in Petro: & substantiæ primæ sunt in alio tãquam in loco; & forma substantialis est in materia prima, tãquam in subiecto informationis; & vtraque sunt in composito physico tãquam partes constitutiue ipsius. Itaque, ut dixi, intelligendum est de non esse in alio tãquam in subiecto inhæsi- nis. Potest autem dupliciter aliquid non esse in alio tãquam in subiecto inhæsi- nis: Primo, si non sit in tali subiecto actu, siue habeat aptitudinem seu connaturalitatem ad hoc ut sit in illo, siue non: & in hoc sensu verum est, quod nulla substantia sit in alio: sed non soli substantiæ id competit; nam quæritas Eucharistica non est in alio, tãquam in subiecto inhæsi- nis, ut suppono ex doctrina tradita de illo mysterio. Secundo, aliquid potest non esse in subiecto inhæsi- nis, quod non solum non est in illo, sed nec habet aptitudinem ut sit in illo: & in hoc sensu competit omni & soli substantiæ non esse in alio: quauis enim quæritas Eucharistica non sit in alio, tamen petit connaturaliter esse in alio, vnde per miraculum contingit, ut non sit in alio. Itaque hoc modo explicata hæc proprietas erit proprietates quarto modo substantiæ.

Prima proprietas est per se non esse in alio.

23. Circa quod tamen aduertendum, quod non esse in alio hoc modo potest intelligi vel negatiue, vel positiue: si intelligatur negatiue, tū non esse in alio dicit formaliter negatione actualis & aptitudinalis inhæsi- nis, & illa negatio potest dici proprietas quarto modo, accipiendo proprietatem pro omni eo, quod omni & soli conuenit necessario, & non est essenziale ipsi; non tamen erit proprietas quatenus talis dicitur illud, quod identificatur realiter, quia negatio nō potest identificari sic vlli absoluto, ut patet. Si intelligatur positiue non esse in alio, sensus erit quod substantia habeat ineptitudinem positium, & illa ineptitudo potest capi, vel pro per seitate constitutiue substantiæ, & sic capta nō erit proprietas substantiæ; sed constitutum essenziale: vel pro aliquo respectu aptitudinali, qui sequeretur ad illud positium, & talis respectus, si detur in substantia, erit proprietas ipsius quarto modo, & identificata ipsi realiter.

Quomodo negatio possit esse proprietates absoluti.

Quod autem ad me attinet, existimo, satis probabile esse quod non detur huiusmodi respectus positium in substantia, sed quod illa negatio aptitudinalis inhæsi- niæ sequatur immediate ipsam rationem essentialem substantiæ: nec videtur debere vnquam assignari aliqua proprietas positiua, quæ non habeat munus aliquod positium, quale talis respectus non videtur habere posse, sed parum facit hoc ad propositum.

24. Secunda proprietas assignata à Philosopho est, vni- uoce prædicari de primis substantiis. Circa hanc proprietatem aduertendum, quod vniuoce prædicari possit capi dupliciter. Primo sic, ut significet prædicabilitatē alicuius prædicati essentialis de pluribus secundum eandem rationem. Secundo sic, ut significet prædicationem alicuius de pluribus secundum eandem rationem, siue sit quid essenziale illis pluribus, siue non sit: si capiat per primo modo vniuoce prædicari de primis substantiis, hæc proprietas erit proprietas quarto modo substantiæ secundæ, omnis enim substantia secunda est prædicabilis vniuoce & essentialiter de aliquibus substantiis primis, imo substantia secunda, quæ est generalissimā, erit prædicabilis de omnibus substantiis

Secunda proprietas est vniuoce prædicari de primis substantiis.

substantiis primis, quæ directe spectant ad hoc prædicamentum; unde si intelligatur in hac proprietate, quod substantia sit prædicabilis de omnibus primis substantiis, hæc proprietates erit proprietates quarto modo generis generalissimi huius substantiæ, illi enim & soli ex omnibus entibus prædicamentibus id convenit. Si verò intelligatur tantum quod sit prædicabilis de aliquibus ex pluribus substantiis primis, erit proprietates omnis substantiæ secundæ, quia omnis & sola substantia secunda potest prædicari de pluribus substantiis primis, hoc est individuis substantiis. Si capiatur secundo modo de prædicabilitate eiusdem de pluribus secundum eandem rationem, siue illa ratio sit essentialis, siue non sit, competit quidem omni substantiæ secundæ prædicari de pluribus substantiis primis vniuocæ, non tamen id convenit solis substantiis secundis, quia etiam albedo prædicatur vniuocæ in concilio de Petro & Paulo; unde prædicari vniuocæ in hoc sensu non esset proprietates quarto modo substantiæ secundæ; nec id est inconueniens, quia non est necesse ut omnes, quas Philosophus enumerauit proprietates, sint proprietates quarto modo.

Aduertendum autem quod quando dicimus prædicabilitatem vniuocæ competere tanquam proprietatem substantiæ, id intelligendum semper de prædicabilitate remota & fundamentali, quam habet ex sua natura independentem ab operatione intellectus, non de proxima, quæ logica dicitur, & aduenit per talem operationem, hæc enim est accidens substantiæ, cum sic adueniat ipsi, ut possit non aduenire.

25. Tertia proprietates est, significare hoc aliquid. Si verba hæc attendamus, videtur difficile quomodo possit substantia significare hoc aliquid, sed si spectetur sensus intentus à Philosopho, nullam habet difficultatem. Itaque secundum Doctores communiter vult solum per hæc verba significare, quod vox illa, quæ imponitur ad significandam quamcumque substantiam primam & singularem, significet determinate vnum aliquid, ita ut non possit prædicari vniuocæ de pluribus; & per hoc innuit proprium esse substantiæ cuiuscumque primæ & singularem esse aliquid vnum determinatum, quod nequeat quæ tale significari per nomen aliquid vniuocum, de quo non potest esse dubium: sed hoc tamen non est ita proprium substantiæ singularem, quin conueniat etiam accidentibus singularem, à quibus tamen in hoc distinguitur substantia singularis completa, de qua potissimum loquimur, quod substantiæ primæ plurimæ soleant nominibus propriis appellari, ut patet de individuis humanis, quæ vocantur nominibus propriis Petri, & Pauli, Patricij, Francisci, &c. & etiam de individuis equorum, canum, felium, quibus sæpius ab hominibus nomina propria imponuntur, cum tamen non soleamus talia nomina dare accidentibus singularem: & in hoc sensu etiam posset intelligi quod Philosophus dicat esse proprium substantiæ primæ significare hoc aliquid, hoc est esse aliquid determinatum, quod solet communiter appellari nomine proprio non conueniente vniuocæ pluribus; non quasi esset hoc ipsi proprium stricte loquendo, sed accipiendo proprium peculiari, & intelligendo per hoc id quod solet fieri in multis substantiis singularem completis. Dico autem in multis, quia non omnia individua substantialia completa solent habere nomina propria huiusmodi, ut patet de individuis lapidum, florum, &c.

Quarta proprietates est, non habere contrarium. Ut intelligatur hæc proprietates, animaduertendum quod aliquid possit esse contrarium alicui pluribus modis: *Primo*, si sit diuersæ naturæ: sic absolutum & respectuum sunt contraria, & homo ac brutum. Et in hoc sensu non potest intelligi, quod substantia non habet contrarium, quia accidens est ipsi contrarium, & una substantia est contraria alteri, ut aqua igni, homo brutum.

Secundo, id dicitur contrarium alicui, quæ sunt incomparabilia in eodem subiecto, & se mutuo expellere possunt, siue illud subiectum sit subiectum inhaesionis, siue informationis: & in hoc sensu est proprietates substantiæ completæ, non habere contrarium, quia cum substantia

completa non habeat subiectum inhaesionis, aut informationis, non potest expellere aliquid, neque expelli à tali subiecto, & consequenter non potest habere contrarium in hoc sensu. Bene tamen aliqua substantia incompleta potest habere contrarium in hoc sensu, nam una forma substantialis expellere potest, & sæpe expellit formaliter alteram formam ab eodem subiecto informationis, nempe ab eadem materia prima: & hac ratione dicitur, quod generatio vnius sit corruptio alterius. Aliquæ etiam substantiæ incompletæ non habent contrarium in hoc sensu, nempe materia prima, & corporea, quæ sunt altera pars physica substantiarum materialium viuentium.

27. Tertiò: id dicitur contrarium alicui, quod potest ipsum expellere ab eodem subiecto inhaesionis: & in hoc sensu est proprium omni substantiæ, non habere contrarium, cum enim non habeat subiectum inhaesionis, nequit expellere formaliter, aut expelli à tali subiecto. Hoc autem modo non habere contrarium est proprium quarto modo substantiæ, quia omni & soli substantiæ competit.

Dices: lux non est substantia, sed tamen non habet contrarium quod ipsum expellat à subiecto inhaesionis; & idem est de speciebus impressiuis tam intelligibilibus, quam sensitiuis, quibus potentia sensitiva vniuntur ad percipienda sua subiecta; (de quorum natura parum debent tyrones hic curare) ergo non habere contrarium in hoc sensu non est competens solis substantiis.

Respondeo distinguendo minorem: non habet contrarium positium, transeat; priuatiuum, nego. Itaque lux expellitur per tenebras, seu per priuationem lucis formaliter ab eodem subiecto inhaesionis, & idem est de speciebus illis impressiuis, & quibuscumque accidentibus inhaerentibus; & hoc sufficit, ut dicantur lux & tales species habere contrarium aliquo modo, quo non habet vlla substantia, quia nulla substantia potest à subiecto inhaesionis expelli per priuationem, aut negationem sui, quandoquidem non habeat subiectum inhaesionis, à quo expellatur.

28. Quinta proprietates est non suscipere magis, aut minus. Sensus huius proprietatis non est, quod una substantia non possit esse magis perfecta, aut minus perfecta quàm alia substantia; nam certum est quod substantia hominis sit perfectior substantia equi, & minus perfecta quam substantia Angelica. Nec etiam sensus est quod non possit una substantia perfici & augeri extensiuè, quandoquidem pueri crescunt substantialiter, & habeant sine dubio prouecti maiorem substantiam, quam cum essent pueri. Sed sensus est, quod una substantia non suscipiat magis & minus quo ad intensionem ita, ut iam sit minus intensa substantia, iam magis intensa, sicut calor est iam magis intensus, iam minus intensus. In hoc autem sensu competit quidem omni substantiæ non esse susceptiuum magis, aut minus, quia non potest intelligi quomodo possit circa substantiam contingere talis mutatio: sed non, continetur tamen soli substantiæ hæc proprietates, nam nec quantitas etiam potest suscipere magis, aut minus in hoc sensu ob eandem rationem.

29. Sexta denique proprietates est, suscipere contraria, seu esse susceptiuum contrariorum: quod quidem competit omni substantiæ finitæ; nam nulla prorsus assignari potest, quæ non possit subistere alicui accidenti, quod accidens possit adesse & abesse, & quod consequenter habeat aliquod contrarium, per quod expellatur formaliter.

Dices: substantia Angelica non suscipit contraria, ergo non competit esse susceptiuum contrariorum omni substantiæ finitæ.

Respondeo negando antecedens: quamuis enim non suscipiat contraria materialia, nec tendentia ad destructionem ipsius, tamen suscipere potest contraria spiritualia, nimirum nolitiones & volitiones.

Ut autem videatur an hæc proprietates solis substantiis competat, aduertendum aliquid posse esse susceptiuum contrariorum dupliciter: primo per modum subiecti, cui inherere possent contraria, abstrahendo à modo particulari talis subiecti: & sic non solis substantiis competit recipere

Tertia proprietates est, significare hoc aliquid.

Quinta proprietates est non suscipere magis aut minus.

Sexta proprietates est suscipere contraria.

Quarta proprietates est, non habere contrarium.

Varis modis aliqua sibi sunt contraria.

recipere contraria, nam quantitas recipit immediate in se albedinem & nigredinem, calorem & frigus, vt tenent communiter authores, & potest colligi ex quantitate Eucharistica, quæ est subiectum caloris & frigoris aduenientium speciebus Eucharisticis. Secundò potest aliquid esse susceptiuum contrariorum per modum subiecti vltimati, quod ita substat contrariis, vt ipsum sit ineptum subiectari in alio: & in hoc sensu certum est, nihil posse esse susceptiuum contrariorum quod non sit substantia: quamuis enim quantitas Eucharistica suscipiat contraria, & non subiectetur ipsamet in alio subiecto, tamen apta nata est sic subiectari, & per miraculum tantum sit, quod non subiectetur in alio. Esse ergo susceptiuum contrariorum, in hoc sensu debet intelligi, vt sit proprietas quarto modo substantiæ finitæ.

30. Pro complemento huius disputationis proponere placuit seriem prædicamenti substantiæ, seu arborem, quam vocant prædicamentalem, non quidem integram, quia hoc esset valde prolixum & difficile propter multiplicatam & varietatem substantiarum, sed partem aliquam eius, in qua deducitur genus generalissimum ad indiuidua humana. In hac autem serie, quod supremum obtinet locum, est generalissimum; quod infimum, indiuidua; quod supra indiuidua immediate, species prædicabilis; reliqua intermedia supra se directe posita, species subalternæ, & genera subalterna, genera quidem vt respiciunt inferiora, species verò, vt superiora. Quæ ponuntur denique à latere sunt differentiæ diuinae superioris, & constitutiua inferioris.

Series incompleta Prædicamenti substantiæ.

SUBSTANTIA.		
Corporeitas.	CORPVS.	Incorporeitas.
Corruptibilitas.	CORRUPTIBILE.	Incorruptibilitas.
Mixtura.	MIXTVM.	Simplicitas.
Vita.	VIVENS.	Inanimitas.
Sensitiuitas.	ANIMAL.	Insensitiuitas.
Rationalitas.	HOMO.	Irrationalitas.
Petreitas.	PETRVS.	Pauleitas.

Aduertendum, has differentias positas à latere dextro, v. g. corporeitatem, corruptibilitatem, &c. esse diuinas superiorum graduum & constitutiua inferiorum: alias vero differentias alterius lateris, vt incorporeitatem, incorruptibilitatem, esse quidem diuinas graduum superiorum, & constitutiua etiam graduum inferiorum, non tamen eorum, qui hic ponuntur, sed aliorum: incorporeitas enim constituit non corpus, nec aliquod contentum infra corpus, sed substantiam spiritualem, verbi gratia Angelicam.

Aduertendum vltius, quod ponatur hic gradus corporis corruptibilis, ex suppositione sententiæ quæ asserit aliqua corpora incorruptibilia, siue dari de facto, siue posse dari. Quæ sententiæ si non esset vera, non esset necesse ponere illum gradum tanquam superiorem ad corpus mixtum, aut simplex.

DISPUTATIO XIII. DE ACCIDENTE VT SIC.

QVANDO QUIDEM accidens vt sic, sit commune, vel vniuoce, vt tenent Scotistæ, vel analogice, vt tenent Thomistæ, nouem sequentibus prædicamentis, antequam ad illorum prædicamentorum considerationem in particulari descendam, aliqua de Accidente in communi proponere volui,

quæ etiam ad perfectiorem substantiæ cognitionem deferuire poterunt, quia opposita iuxta se posita magis elucescunt.

QVÆSTIO I.

Quid sit Accidens vt sic.

NON agimus hic de accidente, quinto prædicabili, de cuius natura supra actum est, sed de accidente prædicamentali, quod opponitur substantiæ, & diuiditur vel analogice, vel vniuoce iuxta varias sententias (de quibus in Metaphysica) in nouem genera accidentium. Aduertendum autem, quod huiusmodi accidens prædicamentale potest capi dupliciter: primò adiectiue prout dicit materialiter rem, quæ inhaerere potest, & formaliter ipsamet accidentiam, seu inhaerentiam, & sic accidens idem est atque inhaerens: certum autem est quod ratio formalis accidentis vt sic, sit inhaesio, seu accidentia, seu vnio illa actualis particularis, quam habet res inhaerens, quando actu inhaeret, sicut ratio formalis albi est albedo, & dulcis dulcedo. Secundò potest capi ly *accidens* substantiue, prout significat illam rem, quæ potest inhaerere, siue actu inhaereat siue non: & de accidenti in hac acceptione modò agimus, quærendo in quonam consistit eius natura, seu ratio formalis.

CONCLUSIO I.

2. *Accidens, vt sic bene describitur esse ens aptum naturam inhaerere subiecto, seu aptum naturam esse in subiecto inhaesionis.* Hæc est communis, & patet, quia omni & soli conuenit, & sufficienter absque superfluitate declarat naturam accidentis, prout opponitur substantiæ, quam descripsimus supra esse ens ineptum inhaerere. Dixi autem *aptum naturam inhaerere*, quia ex mysterio Eucharistiæ patet, accidentia absoluta posse esse absque subiecto inhaesionis; & vltius nulla prius est ratio, ex qua colligi possit tantam esse connexionem illorum accidentium cum substantia, vt nequeant sine illa conservari: quare quamuis non habuissimus experimentum prædicti mysterij, adhuc potuissit teneri illa separabilitas ex illo principio: Quidquid non implicat contradictionem potest fieri diuina virtute. Vnde quando Philosophus definit accidens esse *entis ens*, vel hoc intellexit in sensu aptitudinali iuxta conclusionem, ita vt sensus sit, quod sit ens aptum naturam inhaerere in alio ente nempe in substantia; vel certe neganda est ipsius sententiæ, & corrigendus error non solù ex mysterio illo fidei, sed etiam ex prædicto principio, & virgendus est ad assignandam rationem, vnde collegit non posse conservari accidens absolutum v. g. albedinem, aut quantitatem absque subiecto inhaesionis de potentia Dei absoluta: quam certe rationem nunquam assignabit.

3. Itaque ad plenam præmissæ descriptionis intelligentiam restat declarare quid sit *esse in subiecto inhaesionis*, quo non intellecto, nec accidentis, nec etiam formæ substantialis natura perfecte capi potest. Dico ergo, *esse in subiecto inhaesionis* non esse idem atque esse in aliquo tanquam pars, quia alias animal esset in homine, & materia in toto physico, & manus in corpore, tanquam in subiecto inhaesionis, & sic substantiis conueniret prædicta definitio; neque est idem ac esse in alio, tanquam in sustentante, seu in aliquo, in quo recipitur, & à quo dependeret in esse & in conservari, quia forma ignis sic est in materia prima ligni, & idem est de cæteris formis substantialibus materialibus, quæ educuntur de potentia subiecti; quæ tamen formæ non dicuntur esse in subiecto inhaesionis, & si dicerentur, essent accidentia, aut certe non valeret prædicta descriptio accidentis vt sic, quæ illis formis conueniret: sed dicuntur esse in alio tanquam in subiecto informationis. Deinde secundum multos Thomistas & Scotistas formæ accidentales supernaturales in substantia, præsertim, quæ sunt habitus, vt sunt tres virtutes Theologicæ Fidei, Spæi, & Charitatis, creantur & non educuntur de potentia subiecti, nec consequenter dependent ab ipso in esse aut conservari, & tamen sunt in subiecto inhaesionis, alias non essent accidentia: ergo esse in alio tanquam in subiecto inhaesionis, non est idem, ac esse in alio tanquam in sustentante, seu tanquam in aliquo, à quo dependeret in esse & conservari.

4. Nec

Accidens prædicamentale dupliciter capi potest

Vera descriptio Accidentis vt sic.

Quid est esse in alio tanquam pars aut tanquam in sustentante.

Non est esse in alio tanquam pars aut tanquam in sustentante.